

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 29. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm1235/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mod Apostelen „en Daab,“ som den Augsbu-
rgske Confession udtrykkelig har vedkiendt sig *).

Hvad der har vildt Hr. Biskoppen, seer Man
for Resten nok, er hans dunke og vakkende Foreskil-
ling om Daaben „efter Christi Indstiftelse“ som
han har tilfaldes med vore andre Theologer, stiondi
de ikke vovede derefter at gjøre nogen Forandring
ved Daaben, der saavel efter deres Følelse, som
efter den Augsbuergske Confession, for den Kirkelige
Enheds Skyld, altid maatte forrettes eens.
Naar nemlig Hr. Biskop Mynter anfører hvad
vi alle maade underskrive, at „kun de af Christus
anordnede Ord er nødvendige ved en christelig
Daab,“ da seer Man sjar, han dermed kun me-
ner det Ord „jeg dober dig i Navnet Faderens og
Sonnens og den Helligaands,“ thi om „Forsagel-
sen“ hedder det kun „den er meget gammel og sy-
nes at naae op til det andet Aarhundrede“ og
om det „Apostoliske Symbolum“ at dets Form „vel
ikke er den oprindelige, men dog nu i man-
ge Aarhundreder har været vedtaget.“ Der er ikke
Stedet til at bestride theologiske Anskuelser eller Kir-
kehistoriske Paradorer, men hvad Man skulde ventet
af Hr. Biskoppens Skarpsindighed, var at han hav-
de indseet, der var netop saamme Grund til at be-
holde Pøgten selv, som begge Delene, hvoraf den
bestaaer, thi det er jo kun som Dele af den Pøgt,

* Confessionens 7de Artikel.

der fra Aaltds-Tid opretteedes ved Barne-
daaben, vi har fundet den i Kirken, saa
Man seer, Hr. Biskoppen har i det Diebsk glemt
Kirken over Bøgerne og det virkelige Liv over Styg-
gen deraf. Vel synes det, som Hr. Biskoppen hien
har hufset dem ved de Bornes Daab, men det
synes dog kun saa, thi i det virkelige Liv er
vi jo alle indfrankede til Barne daaben.

Der staae vi da olier ved det aldeles Uforsvar-
lige i Forslaget, som, naar det blev Lov, vilde berøve
alle de Born, der herefter fødtes, Stats-Klens
Daab i sin gamle Skikkelse, den Gæste, der
kun være den Oprindelige efter Christi Indstiftelse,
og paalægge os Præster, hvad der strider mod vort
Ordinations-Lofte, at forrette Daaben i en Skikkelse,
som, da den er splinteren, umuelig kan
være efter Christi Indstiftelse.

Til at retfærdiggjøre et saadant Forslag vilde
naarbar slet ingen Grunde forlaae, og, som om
Hr. Biskoppen selv solde det, har han heller slet in-
gen Grunde anført; thi hvor Spørgsmaalet er om
at seer skrive Præsterne en Daab-Formular, de
ikke kan bruge uden at bryde deres Præstefølelse, og
uden at alle vore Efterkommere fra Kirkens Aaltds-
Daab, der kan det dog vel ikke kaldes en „Grund“
at det, efter Hr. Biskoppens Følelse, unægtelig har
noget Stødnede at henvende saamange
Spørgsmaal til det spæde Barn.“ For min og
Fleres Følelse har i det mindste denne lette Bemærk-
ning, der mere ligner en ulidig Epas end en alvor-

